

сте с чорбаджията. Искам да ти кажа нещо за него. Този човек има нещо — кахър има, мисъл има... Дострашаваме чак¹ понякога, вярно ти казвам!... От пролетта насам два-три пъти става: влизам, приказвам му, той лежи възник на кревата, както си е дошел от работа, уж слуша мене, пък погледа му — хе-е-е, някъде, Господ знай, де се е отплеснал! Вляза втори път и чак тогава ме вижда... Има едно черничко, дребно момче в града, Пано го казват, шлосер. Дохадя един-два пъти, все по мръкнало. Познавали се с чорбаджията от странство, работили били заедно, някъде си. Като се затворят двамата, чак до среднощ седят... Приказват, приказват, ама нисичко, нищо се не чува, и не разбрах каква им е работата. Само, на сутринта, гледам бай Асен — съвсем като замаян. Пита ме по пет пъти за едно нещо, не чува, акъля му на друго място...

Той още повече се приближи до мене.

— А пък една заран, помня, таман трябваше да ръсим лозята. Той лежи, чете една книжка, в стаята — дим, разбрах, че цяла нощ е будувал. „Остави ме, вика, Лукане, не ме закачай днеска, върши самин, каквото знаеш!“ Ха сега де!... А пък